

bort. So, det vil han kunne, han vil kunne bytte, dersom denne Fremgangsmaade bliver anerkendt. Hvad skulde der vel være i veien for, at den, der har et mindre Embede, men ikke kan blive forflyttet paa ordinair Bis, ved Hjælp af Familieforbindelser og slige Forhold underhaanden handler med den, der har et stort Embede i samme Sogn, om at foretage en Bytning, naar først Folk faae Anviisning paa, at det kan lade sig gjøre? Det forekom mig, at den ærede Minister i dette Tilfælde hængte sig for meget i, at Sogneraadet havde samtykket deri; dette kan nemlig ogsaa gaae ud over sin Competence, jeg anseer det ikke for tvivlsomt, at det har gjort det; men, siger den ærede Minister, Alting er i fuldstændig Orden, naar Sogneraadet er kommet overeens med Skoledirectionen om, at den Mand skal have det Embede og den Mand det. Man har anset over den Maade, hvorpaa Sogneraadene have indstillet til Embeder; man har sagt, at de, naar de havde Ansøgningerne liggende for sig, ikke altid vare omhyggelige i Valget, at man tog Bihensyn; og man har haabet, at der i al Fald fra høiere Steder ved enhver saadan Leilighed vilde blive øvet et moralsk Tryk paa Sogneraadene for at faae dem til at gaae mere og mere i en sund og rigtig Retning; men hvad skal man nu sige her, naar den høitagne Kirke- og Underviisningsminister finder det ganske i sin Orden, at Sogneraadet, uden at vente, hvilke Concurrenter der kunne ventes, besætter Embedet med den Mand, der har den allerlaveste Charakter? Naar dette kan billiges, ja, saa kunne Sogneraadene herefter, i al Fald med Billigelse af dem, der staae over dem, gjøre, hvad de ville. Jeg har det Haab, at det efterhaanden mere og mere vil gaae op for Sogneraadene — der er jo rigtignok ingen Regel uden Undtagelse og ingen Frihed uden Misbrug — at det er for Skolens Skyld, at de kalde Lærere, og at de derfor mere og mere ville see bort fra alle Bihensyn. Men dette skeer sandelig ikke ved at prise, billige eller rose en saadan Fremgangsmaade af Sogneraadene, at de forud, uden Hensyn til mulige Ansøgere, bestemme sig for, at en vis bestemt Mand skal have et Embede, ligemeget

hvorledes han end saa er. Den høitagne Minister indskjød sig imidlertid saavel med Hensyn til dette som det andet Tilfælde derunder, at der var viist Skjønksomhed. Ja, jeg haaber ogsaa, at den høitagne Minister vil i sin Resolution om denne Sag — det Haab har jeg til ham — anvende Skjønksomhed. Men nu den anden Sag. Den høitagne Minister siger, at man har de meest omstændelige Beretninger om den Vedkommendes Forhold af hans Overordnede, hvorefter da Afstedigelsen har fulgt. Det Tilfælde, som sidst omtales af det ærede Medlem for Ddense Amts 7de Valgkreds (Cornelius Petersen), er altsaa af Ministeren stillet frem for os paa en saadan Maade, som om Sagen her er undersøgt alfidigt og omhyggeligt, forinden Beslutning toges. Jeg erkjender ikke dette. Jeg optager enkelte Momenter, som den ærede Ordfører lod ligge. Denne Mand havde skrevet ud af en trykt Bog, som er udgivet af en Biskop her i Landet, et Ordsprog, som hedder: „Selvedes Forstue er brolagt med Præstepander“, og anvendt dette som en Forstrift; men da der herover blev indgivet Klage fra Præsten, saa reiste han ind til den høitagne Kirke- og Underviisningsministers Formand og tilstod for denne, at det var en Uagtsomhed eller en ikke tilbørlig Waagen over Valget af Forstrifter, og han fik da det Svar, at det i al Fald ikke skulde have anden Følge end en Trettesættelse for ikke fornøden Uagtsomhed. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Ordsprogs Betydning; det har jo noget fuldstændigt Tilsvarende i selve den evangeliske Lære, saa der egentlig ikke er noget saa Forfødeligt deri, men det kan jo ikke nægtes, at dette Ordsprog kunde have været mere heldig anbragt andetsteds, naar det overhovedet skulde bruges. Trettesættelsen kom imidlertid, som den ærede Ordfører bemærkede, den 20de April; men dersom denne Mand nu den 20de April begik en saadan Forbrydelse, at han derfor skulde affedigges fra Embedet, tør jeg da spørge den ærede Minister, hvorledes saa Præsten kan vente med at gjøre Indstilling derom til August Maaned; er han ikke paa Embedsvegne forpligtet til at indberette strax og ubetinget, naar noget saa Graverende forefalder?